

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/45/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117205863
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2117205863.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a sudkýň: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Ľuboslava Vanková, v právnej veci žalobcu: Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., Bajkalská 30, Bratislava, IČO: 31 335 004, proti žalovaným: 1/ G. A. nar. XX.XX.XXXX, Y. XXX/XX, N., 2/ M. A. - I., nar. XX.XX.XXXX, N., o zaplatenie 11.997,40 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 21Csp/63/2017-59 zo dňa 13. decembra 2018 vo výroku II. a III., takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku II. a vo výroku III. o nároku na náhradu trov konania **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaným 1/ a 2/ sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie výrokom I. žalovaným v 1. a 2. rade uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 9.951,56 eur, úrok vo výške 391,93 eur, poplatok vo výške 129,75 eur, úrok z omeškania vo výške 756,67 eur, úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 10.081,31 eur od 01.02.2017 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol a výrokom III. rozhodol, že žalobca má voči žalovaným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov konania spoločne a nerozdielne v rozsahu 74 %.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie po citácii § 497, § 502 ods. 1, § 504, § 369 ods. 3 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 3 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, § 52 ods. 1 až 4 v znení ku dňu uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v platnom znení, § 53 ods. 9, § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení ku dňu uzavretia zmluvy, § 565 Občianskeho zákonníka, § 8 ods. 2, § 9 ods. 1, 2 zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení vecne odôvodnil tým, že „z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že žalobca ako veriteľ a žalovaná 1 ako dlžník a žalovaný 2 ako spoludlžník uzavreli dňa 04.12.2014 Zmluvu o úvere č. 2033843 5 05, v súlade s ktorou sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovaným medziúver vo výške 15.500 eur a žalovaní sa zaviazali splatiť úver pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 102,37 eur. Do pridelenia cieľovej sumy túto sumu mali tvoriť vklady na konto sporenia vo výške 25 eur, 5,36 % (správne má byť uvedené 5,39 % - pozn. odvolacieho súdu) ročný úrok za medziúver vo výške 69,62 eur a poplatok za poistenie typu A vo výške 7,75 eur. Suma poskytnutého medziúveru bola základom pre výpočet úrokov medziúveru. Žalovaným nebol poskytnutý medziúver v plnej výške 15.500 eur, ale len vo výške 10.816 eur, splátka 5,39 % p. a. úroku za medziúver tak predstavovala sumu vo výške 45,75 eur. Základom pre výpočet výšky splátky úroku za medziúver bola suma skutočne poskytnutého medziúveru vo výške 10.186 eur. Celkový vklad s vkladom na konto sporenia tak predstavoval sumu 78,50 eur (45,75 eur + 25 eur + 7,75 eur). V súlade s čl. V. v spojení s

čl. VI. zmluvy o úvere žalovaní sa zaviazali platiť poplatok za poistenie typu A pravidelnými mesačnými platbami vo výške 7,75 eur.

Predmetnú Zmluvu o úvere súd posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú, nakoľko žalobca ako právnická osoba konal pri uzatváraní a plnení zmluvy v rámci predmetu svojho podnikania a žalovaní ako spotrebiteľia takto nekonali. Súd ustálil, že na predmetnú zmluvu sa okrem § 497 a nasl. Obchodného zákonníka vzťahujú aj ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka upravujúce režim spotrebiteľských zmlúv v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy a zákon č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení.

Žalobca svoju povinnosť splnil a žalovaným poskytol medziúver vo výške 10.816 eur. Žalovaní 1 a 2 svoju povinnosť splácať medziúver v dohodnutých mesačných splátkach neplnili, preto ich žalobca vyzval výzvou zo dňa 28.07.2015 na úhradu omeškaných splátok 513,37 eur a to najneskôr do 14.08.2015 a súčasne ich upozornil na možnosť vyhlásenia okamžitej splatnosti úveru. Žalovaní 1 a 2 v uvedenom termíne dlžnú sumu neuhradili a žalobca listom zo dňa 28.08.2015 vyhlásil ku dňu 28.08.2015 okamžitú splatnosť celého zostatku úveru a vyzval žalovaných na jednorazové zaplatenie zostatku neuhradeného úveru v celkovej výške 10.533,24 eur, ktorý pozostával z istiny vo výške 10.011,56 eur, z nezaplatených úrokov za medziúver vo výške 5,39 % ročne zo sumy 10.186 eur do 28.08.2015 spolu vo výške 391,93 eur, nezaplatených poplatkov spolu vo výške 60 eur a z nezaplatených poplatkov za poistenie od decembra 2014 do augusta 2015 spolu vo výške 9 x 7,75 eur, t. j. 69,75 eur. Po vyhlásení mimoriadnej splatnosti žalovaní 1 a 2 uskutočnili vklady vo výške 60 eur, zvyšnú časť dlžnej sumy žalovaní 1 a 2 žalobcovi doposiaľ neuhradili.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd považoval žalobu v časti o zaplatenie istiny vo výške 9.951,56 eur, úroku vo výške 391,93 eur (úroku za medziúver vo výške 5,39 % ročne zo sumy 10.186 eur do 28.08.2015), poplatkov vo výške 129,75 eur (poplatkov vo výške 60 eur a poplatkov za poistenie od decembra 2014 do augusta 2015 vo výške 69,75 eur ako 9 x 7,75 eur) za dôvodnú, preto jej v tejto časti vyhovel a žalovaným 1 a 2 uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 9.951,56 eur, úrok vo výške 391,93 eur, poplatok vo výške 129,75 eur a v časti požadovaného úroku z úveru po vyhlásení okamžitej splatnosti úveru žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Aplikačná prax súdov sa otázkou priznania úrokov za úver po splatnosti pohľadávky a teda popri úrokoch z omeškania či iných sankciách už zaoberala. Podľa ustálenej súdnej praxe (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo 143/98, rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30. júna 2015 sp. zn. 6Co/190/2014, Uznesenie Ústavného súdu SR č.k. IV. ÚS 476/2012-14 zo dňa 18.09.2012) dohodnuté úroky (zmluvné úroky) z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu. Keďže jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia, počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru a s protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením uvedenej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy (rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30. júna 2015 sp. zn. 6Co/190/2014). Od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania v zmysle § 369 Obchodného zákonníka, resp. 517 Občianskeho zákonníka. V rozsudkoch súdov sa zmluvné dojednanie povinnosti platiť úroky popri úrokoch z omeškania označilo za obchádzanie zákonného pravidla zakotveného v § 517 ods.2 Občianskeho zákonníka o administratívnom strope úrokov z omeškania (napr. rozsudok KS v Prešove vo veci 6Co 182/2011).

Súd poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 23Co/345/2017-68 zo dňa 17.09.2018, ktorý v ods. 14 uviedol: Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Práve v tomto kruciálnom rozdieli spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov od spotrebiteľa. Logicky tak nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatnení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorazovo zosplatnenej pohľadávky (úveru). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia

povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Súd takýto stav v žiadnom prípade nemôže pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za stavu, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ak by navyše odvolací súd takúto zmenu justifikoval, podporil by nielen hrubú nadvládu veriteľa, ale zároveň by podporoval aj stav, v ktorom veriteľ nie je nútený vymáhať svoju pohľadávku a odplatné úroky mu majú nahradiť stav jeho potenciálnej nečinnosti, resp. stav nespôsobilosti spotrebiteľa vrátiť požičanú istinu jednorazovo. Takéto konanie veriteľa však nepožíva v slovenskom právnom poriadku nijakú právnu ochranu a ani preto niet titulu na inkasovanie odplatných úrokov. Uvedenou úvahou sa odvolací súd prirodzene dostáva aj v poradí k ďalšiemu zásadnému záveru, spočívajúcemu v skutočnosti, že keďže jednorazovým zosplatením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatením úveru. S protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením uvedenej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, resp. podľa § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka robí absolútne neplatnou. Povedané inak v protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 a § 3a nar. vl. 87/1995 Z.z. Ak by sa žalobca odplatných plnení napriek vyššie uvedenému výkladu neplatnosti dojednania dovoľával aj v čase po jednostrannom mimoriadnom zosplatení úveru, neprešli by tieto nároky testom citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a nar. vl. alternatívne (podľa povahy zmluvnej úpravy) subsidiárne ani testom § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka.

Žalobca v žalobe tvrdil, že požadovaním predčasného splatenia úverová zmluva nezaniká a žalobca v zmysle čl. X bod 10.17.3 úverovej zmluvy úročí istinu dohodnutým 5,39 % p.a. úrokom za úver. Žalobca však nemá nárok na úroky za poskytnutie úveru po zosplatení úveru ani v prípade, ak to bolo stranami dohodnuté, a to s poukazom na rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 23Co/345/2017-68 zo dňa 17.09.2018, ktorý v ods. 16 uviedol: Z dôvodov vysvetlených a uvedených vyššie, dohoda, podľa ktorej má spotrebiteľ popri úrokoch z omeškania prípadne ďalších sankciách platiť po splatnosti pohľadávky aj úroky za poskytnutie úveru do splatenia úveru spôsobuje značnú nerovnováhu ku škode spotrebiteľa, predstavuje značné zhoršenie postavenia spotrebiteľa oproti zákonnému pravidlu, ktoré chráni spotrebiteľa v úverových vzťahoch pred nadmerným navýšením dlhu oproti výške úveru. Je nepravdepodobné, že by spotrebiteľ takúto dohodu individuálne vyjednal s dodávateľom, ktorý zaobchádza so spotrebiteľom čestne a rovnocenne (C-415/2011, AZIZ). Zákon reguluje úroky za úver bez časovej úpravy a preto dohoda o takýchto úrokoch je odklonom od dispozitívnej úpravy a je nielen v neprospech spotrebiteľa, ale vyvoláva hrubú nerovnováhu v neprospech slabšej zmluvnej strany. Navyše sa takáto dohoda dostáva do rozporu aj s ustanovením § 3a vl. n. 87/1995 Z.z. Treba hovoriť o neplatnosti takejto dohody (o úrokoch popri úrokoch z omeškania) pre rozpor so zákonom (§ 39 a § 52 ods. 2 v spojení s § 517 ods.2 OZ).

Vzhľadom na uvedené súd žalobu v časti o zaplatenie úrokov po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru vo výške 5,39 % ročne od 29.08.2015 do 31.01.2017 vo výške 767,49 eur a od 01.02.2017 do zaplatenia ako nedôvodnú zamietol.

Žalobca si uplatnil i úrok z omeškania, ktorý mu súd priznal v uplatnenej výške 5,05 % ročne, ktorú mal súd preukázanú ku dňu omeškania 29.08.2015 na webovej stránke www.nbs.sk., t. j. 0,05 % + 5 bodov spolu výška 5,05 % ročne. Žalobca vyhlásil okamžitú splatnosť úveru ku dňu 28.08.2015 a žalovaní 1 a 2 dlžnú sumu neuhradili, preto sa nasledujúcim dňom, t.j. 29.08.2015 dostali do omeškania. Súd preto uložil žalovaným 1 a 2 povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne úrok z omeškania vo výške 756,67 eur a vo výške 5,05 % ročne zo sumy 10.081,31 eur od 01.02.2017 do zaplatenia.

3. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 255 ods. 2 CSP podľa pomeru úspechu tak, žalobca má voči žalovaným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov konania spoločne a nerozdielne v

rozsahu 74 %, keď žalobcovi bola zo sumy 13.984,95 eur s príslušenstvom (istina 9.951,56 eur, úroky 391,93 eur, poplatky 129,75 eur, úroky 767,49 eur, úrok z omeškania 756,67 eur, úrok 5,05 % ročne zo sumy 10.473,24 eur od 01.02.2017 do 13.12.2018, t.j. 986,79 eur, úrok 5,39 % ročne zo sumy 9.951,56 eur od 01.02.2017 do 13.12.2018, t.j. 1.000,76 eur) priznaná suma 12.179,77 eur s príslušenstvom (istina 9.951,56 eur, úroky 391,93 eur, poplatky 129,75 eur, úrok z omeškania 756,67 eur, úrok z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 10.081,31 eur od 01.02.2017 do 13.12.2018, t.j. 949,86 eur), z čoho vyplýva hrubý úspech žalobcu 87 % a hrubý úspech žalovaných 13 %, a teda konečný čistý úspech žalobcu je 74 % (87 % - 031 %), čo v konečnom dôsledku znamená nárok žalobcu na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 74 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník“.

4. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca a to proti výroku II., ktorým súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol a súvisiacemu výroku III., ktorým súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania. Ako odvolacie dôvody uviedol § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku, pretože rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a podľa § 365 ods. 1 písm. d) Civilného sporového poriadku, pretože konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. K úroku za úver po vyhlásení splatnosti žalobca uviedol, že zmluva o úvere je absolútny obchod. Poukázal na znenie § 497, § 502, § 503 Obchodného zákonníka a uviedol, že splatnosťou nezaniká povinnosť dlžníka vrátiť poskytnuté finančné prostriedky a zaplatiť úroky za úver, menia sa len podmienky, za ktorých je dlžník povinný uvedenú povinnosť splniť. Povinnosť vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky za úver nie je novou povinnosťou, ktorú by dlžník pred splatnosťou nemal, nejde o nové dohodnuté úroky. Zmena spočíva v tom, že vzhľadom na to, že dlžník porušil svoju povinnosť, celá pohľadávka sa stáva splatnou bez ohľadu na dohodnutú lehotu vrátenia. Žalobcovi sa zdá neprípustné, aby sa tým, že vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru v dôsledku porušenia povinnosti zo strany žalovaných, dostal do horšej situácie a prišiel by tak o právo požadovať úroky za úver, ktoré predstavujú odplatu za užívanie istiny a mal by nárok len na úrok z omeškania. Žalobcovi sa zdá nelogické, prečo by dlžníci, ktorí prestali splácať riadne a včas úver, mali užívať peňažné prostriedky, ktoré dostali od veriteľa a ktoré nevrátili bez toho, aby boli povinní platiť odplatu za ich poskytnutie. Súd priznal žalobcovi úrok z omeškania, ale tento predstavuje sankciu pre žalovaných za to, že porušili svoju povinnosť, no žalobca nevidí dôvod na to, aby bol sankcionovaný tým, že mu súd odoprie nárok na úrok za úver, pritom tento nárok mu vyplýva priamo z platných právnych predpisov. Nepriznanie úroku za úver spôsobuje značnú nerovnováhu medzi účastníkmi konania spočívajúcu v tom, že žalovaní sú neprímerane zvýhodňovaní voči veriteľovi a majú právo užívať peňažné prostriedky od žalobcu bezodplatne. Porušovatelia povinnosti sú neprímerane zvýhodňovaní aj voči tým dlžníkom, ktorí si svoje povinnosti plnia riadne a včas, nakoľko tým, že prvoinštančný súd ich zaviazal na platenie 5 % ročného úroku z omeškania im v podstate znížil úrokovú sadzbu, nakoľko úroková sadzba pri úroku bola dohodnutá na 5,39 %. Uvedené sa zdá žalobcovi neprijateľné. Aj samotný zákon č. 129/2010 predpokladá platenie úrokov za úver až do samotného splatenia istiny a to § 13 ods. 3 tohto zákona. Odvolateľ poukázal na viaceré rozhodnutia krajských súdov. Súd priznal žalobcovi úrok z omeškania zo sumy 10.081,31 eur a žalobca požadoval tento zo sumy 10.473,24 eur, z čoho je zrejmé, že súd nepriznal úrok z omeškania zo sumy 391,93 eur, čo zodpovedá sume úrokov za úver do vyhlásenia splatnosti, pričom uvedené žiadnym spôsobom v odôvodnení rozhodnutia nevysvetlil, dokonca ani neuviedol, že úrok z tejto uvedenej sumy nepriznal. Domáha sa preto, aby odvolací súd v napadnutej časti rozhodnutie zmenil a to tak, že žalovaní 1/a 2/ sú povinní zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne úrok za úver od 29.08.2015 do 31.01.2017 vo výške 767,49 eur za obdobie od 29.08.2015 do 31.01.2017, úrok za úver vo výške 5,39 % ročne zo sumy 9.951,56 eur od 01.02.2017 do zaplattenia, úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 391,93 eur od 01.02.2017 do zaplattenia všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň žalobca má voči žalovaným právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

5. Žalovaní 1/ a 2/ odvolací návrh nepodali, k doručenému odvolaniu sa písomne nevyjadrili.

6. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávnenou osobou - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h) a d) Civilného sporového poriadku), preskúmal rozsudok v napadnutej časti zamietajúceho výroku II. a v napadnutom výroku III.

o nároku na náhradu trov konania v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu (§ 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutom zamietajúcom výroku II. a v napadnutom výroku III. o nároku na náhradu trov konania vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

7. Už právoplatným výrokom I. rozsudku (§ 367 ods. 2 veta prvá Civilného sporového poriadku) súd prvej inštancie uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 9.951,56 eur, úrok vo výške 391,93 eur, poplatok vo výške 129,75 eur, úrok z omeškania vo výške 756,67 eur, úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 10.081,31 eur od 01.02.2017 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol a výrokom III. rozhodol, že žalobca má voči žalovaným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov konania spoločne a nerozdielne v rozsahu 74 %. Predmetom odvolacieho prieskumu tak zostal zamietajúci výrok II. rozsudku a výrok III. rozsudku o nároku na náhradu trov konania, ktorým súd prvej inštancie priznal žalobcovi proti žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 74 %. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobcu je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie správne a zákonne zamietol žalobu v časti o zaplatenie úroku vo výške 767,49 eur, úroku za úver vo výške 5,39 % ročne zo sumy 9.951,56 eur od 01.02.2017 do zaplatenia a v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 391,93 eur od 01.02.2017 do zaplatenia.

8. Z obsahu spisu vyplýva, že dňa 04.12.2014 bola medzi žalobcom a žalovaným 1/ ako dlžníkom a žalovaným 2/ ako spoludlžníkom uzatvorená Zmluva o úvere č. 2033843 5 05, v súlade s ktorou sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovaným medziúver vo výške 15.500 eur a žalovaní sa zaviazali splatiť úver pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 102,37 eur. Do pridelenia cieľovej sumy túto sumu mali tvoriť vklady na konto sporenia vo výške 25 eur, 5,39 % ročný úrok za medziúver vo výške 69,62 eur a poplatok za poistenie typu A vo výške 7,75 eur. Splátky boli splatné k 15. dňu mesiaca. Suma poskytnutého medziúveru bola základom pre výpočet úrokov medziúveru. Žalovaným nebol poskytnutý medziúver v plnej výške 15.500 eur, ale len vo výške 10.816 eur, splátka 5,39 % p. a. úroku za medziúver tak predstavovala sumu vo výške 45,75 eur. Základom pre výpočet výšky splátky úroku za medziúver bola suma skutočne poskytnutého medziúveru vo výške 10.186 eur. Celkový vklad s vkladom na konto sporenia tak predstavoval sumu 78,50 eur (45,75 eur + 25 eur + 7,75 eur). V súlade s čl. V. v spojení s čl. VI. zmluvy o úvere žalovaní sa zaviazali platiť poplatok za poistenie typu A pravidelnými mesačnými platbami vo výške 7,75 eur. Žalovaní 1/ a 2/ porušili zmluvne dohodnuté podmienky a medziúver prestali riadne a včas splácať. Listom zo dňa 28.07.2015 žalobca vyzval žalovaných na doplatenie omeškaných splátok, pričom žalovaných zároveň upozornil, že v prípade ak omeškané splátky nebudú doplatené, žalobca bude požadovať splatenie celého zostatku úveru s príslušenstvom pred dohodnutou dobou splatnosti. Žalovaní výzvu prevzali dňa 31.07.2015. Žalovaní omeškané splátky žalobcovi nezaplatili a žalobca dňa 28.08.2015 vyhlásil mimoriadnu splatnosť zostatku úveru s príslušenstvom. Žalovaná 1/ oznámenie prevzala dňa 04.09.2015, zásielka adresovaná žalovanému 2/ sa vrátila žalobcovi ako neprevzatá v odbernej lehote. Ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, žalobca zúčtoval nasporenú sumu vo výške 174,44 eur so sumou poskytnutého medziúveru vo výške 10.186,00 eur (poskytnuté úverové prostriedky), čo predstavuje po započítaní sumu 10.011,56 eur (istina). Dlžná suma ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru (28.08.2015), predstavovala sumu vo výške 10.533,24 eur a pozostávala z istiny vo výške 10.011,56 eur; z nezaplatených 5,39 % p. a. úrokov za medziúver zo sumy 10.186 eur do 28.08.2015 spolu vo výške 391,93 eur a nezaplatených poplatkov spolu vo výške 60 eur a z nezaplatených poplatkov za poistenie od decembra 2014 do augusta 2015 spolu vo výške 9 x 7,75 eur, t. j. 69,75 eur. Po vyhlásení mimoriadnej splatnosti žalovaní 1/ a 2/ uskutočnili vklady vo výške 60 eur, zvyšnú časť dlžnej sumy žalovaní 1/ a 2/ žalobcovi doposiaľ neuhradili. Súd prvej inštancie vo zvyšku zamietol žalobu dôvodiac, že povinnosť platiť úroky trvá len do zosplatenia úveru. Žalobca s týmito závermi súdu prvej inštancie nesúhlasil a poukazoval na to, že splatnosťou nezaniká povinnosť vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky za úver a nesúhlasil s nepriznaním úrokov z omeškania zo sumy 391,93 eur, čo zodpovedá sume úrokov do vyhlásenia splatnosti.

9. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

10. Ako prvé žalobca v odvolaní namietal, že jeho nárok na zaplatenie úroku po zosplatnení úveru je daný, keďže povinnosť vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky nie je novou povinnosťou, ktorú by dlžník pred splatnosťou nemal, nejde o nové dohodnuté úroky.

11. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

12. Podľa § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

13. Podľa § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Ak lehota na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov je dlhšia ako rok, sú úroky splatné koncom každého kalendárneho roka. V čase, keď sa má vrátiť zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov, sú splatné aj úroky, ktoré sa ho týkajú.

14. Podľa § 503 ods. 2 Obchodného zákonníka, ak sa poskytnuté peňažné prostriedky majú vrátiť v splátkach, sú v deň splatnosti každej splátky splatné aj úroky z tejto splátky.

15. Podľa § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka dlžník je oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov.

16. Podľa § 506 Obchodného zákonníka, ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi.

17. Žalobca správne poukazoval na to, že má v zmysle ustanovenia § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka nárok na zaplatenie úroku v dojednanej výške (inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona). Jeho tvrdenie, že jeho nárok na zaplatenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až do ich vrátenia (teda aj po zosplatnení úveru) vychádzajúce z druhej vety ustanovenia § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka je však potrebné posudzovať v celom kontexte tejto právnej normy, ktorá podľa jeho prvej vety zakotvuje oprávnenie dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Druhú vetu ustanovenia § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka nemožno interpretovať ani bez spojitosti s prvou vetou jeho odseku 1, podľa ktorej záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Úroky zo splátky sú v prípade plnenia v splátkach splatné v deň splatnosti splátky (§ 503 ods. 2 Obchodného zákonníka), ak sa však má vrátiť zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov, sú splatné aj úroky, ktoré sa ho týkajú (§ 503 ods. 1 tretia veta Obchodného zákonníka). Uvedené ustanovenia právnej normy (spolu s § 497 Obchodného zákonníka) teda explicitne upravujú nielen záväzok dlžníka zaplatiť úroky, ale aj splatnosť tohto záväzku. Z uvedeného vyplýva, že úrok z úveru patrí len za požičanie peňazí, ku ktorému po zániku zmluvného vzťahu nedochádza. V súlade s týmto výkladom je aj ustanovenie § 506 Obchodného zákonníka,

umožňujúce od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi, teda celý dlh jednorazovo. Z uvedeného vyplýva, že doba splatnosti zmluvných úrokov sa zhoduje s dobou splatnosti úveru, čo znamená, že celková suma úrokov musí byť zaplatená najneskôr zaplatením poslednej splátky úveru.

18. Pokiaľ ide o otázku nároku veriteľa na úrok z poskytnutého úveru za čas po jeho zosplatnení, odvolací súd ďalej uvádza, že aplikačná prax súdov sa touto otázkou už zaoberala, od ktorej nebol dôvod sa odkloniť. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že úroky z úveru prináležia veriteľovi len za čas do splatnosti dlhu a následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť úroky z omeškania. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie v tomto smere, na ktorého odôvodnenie v preskúmanom rozsudku odvolací súd v podrobnostiach odkazuje, sa žiada zdôrazniť, že závery Najvyššieho súdu SR obsiahnuté v rozhodnutí R 59/1998 (sp. zn. 4Obo 143/98 z 1.7.2000), boli prijaté aj v potvrdzujúcom rozhodnutí Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1Co 30/2012-145 z 30.5.2012, ktoré úsudky súdov napokon akceptoval i Ústavný súd SR v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 476/2012 z 18.9.2012. K záveru súdov, že „pokiaľ veriteľ pristúpi k tomu, že považuje celý dlh za splatný (tzv. zosplatnenie úveru), potom nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie úrokov z úveru“, Ústavný súd SR v predmetnom rozhodnutí konštatoval, že nezistil existenciu takých skutočností, ktoré by nasvedčovali tomu, že by namietané rozhodnutie krajského súdu bolo možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu. Hoci žalobca v odvolaní opakovane vyjadruje nesúhlas s rozhodnutiami Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 476/2012 z 18.9.2012 a Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo 143/98 z 1.7.2000, odvolací súd nenachádza dôvod odchyliť sa od právneho názoru v oblasti zmluvného úroku a jeho uplatňovania po zosplatnení úveru prezentovaného v uvedených rozhodnutiach. Žalobca v odvolaní poukazoval na to, že rozhodovacia prax súdov v otázke priznávania zmluvných úrokov po zosplatnení úveru je rôznorodá a citoval z rozhodnutí krajských súdov, podľa ktorých rozhodnutí má veriteľ nárok na zaplatenie úroku až do okamihu ich reálneho vrátenia peňažných prostriedkov. K uvedenému odvolací súd uvádza, že na podporu právneho názoru vysloveného súdom prvej inštancie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje, existuje množstvo rozhodnutí s vyslovením rovnakého právneho názoru o neopodstatnenosti nároku na úroky aj za obdobie po splatnosti pohľadávky, napr. rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/16/2018 z 12.4.2018, sp. zn. 15Co/193/2018 z 7.11.2018, Krajského súdu v Trenčine sp. zn. 19Co/70/2018 z 25.10.2018, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8Co/221/2016 z 28.11.2017, sp. zn. 24Co/99/2017 z 27.3.2018, sp. zn. 17Co/110/2018 z 8.11.2018, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/403/2016 z 27.3.2018, sp. zn. 24Co/189/2018 z 6.3.2019 atď..

19. Žiada sa dodať, že pri poskytnutí úveru si zmluvné strany dojednávajú ako úroky, tak i lehotu na vrátenie poskytnutých finančných prostriedkov. Zákon teda umožňuje veriteľovi na určitú dobu (do splatnosti) podľa jeho predstáv poskytnúť úver a vypýtať si za to dohodnuté úroky. Od začiatku prirodzene sledujú úroky, dohodnutú dobu poskytnutia peňažných prostriedkov, ktorej koniec završuje tzv. splatnosť úveru. Zo zákonom stanovených dôvodov (napr. nesplácanie úveru) má veriteľ právo splatnosť skrátiť. Niet zákonného kogentného pravidla, podľa ktorého by dlžník mal povinnosť zo zákona platiť po splatnosti úveru (po ukončení zmluvného úverového vzťahu) úroky popri úrokoch z omeškania. Ak úver nie je po splatnosti splatený, zákon priznáva veriteľovi za zadržovanie jeho peňažných prostriedkov sankcie, či už zákonné (úroky z omeškania s kogentne stanoveným limitom) alebo zmluvné (napr. zmluvná pokuta). Splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa má za následok absenciu požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje jednoducho povedané cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Po nadobudnutí splatnosti úveru (či už celého alebo jednotlivých splátok) veriteľovi vzniká nárok na vrátenie požičanej sumy, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu splatnosti úveru (alebo jeho časti). Ak teda nastal stav, kedy dlžník už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba (pretože tieto sú už splatné) a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov dlžníkom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kedy by bol dlžník vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu dlžník na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa poprel účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval, ako keby ku zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však dlžníkovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Navyše by tak došlo k hrubej nadváhe veriteľa, ak by bol

tento nečinný pri vymáhaní svojej pohľadávky a odplatné úroky by si nárokoval aj pri svojej potenciálnej nečinnosti. Takéto správanie veriteľa nemôže byť podporované a nemôže požívať právnu ochranu.

20. Na doplnenie odvolací súd ešte uvádza, že veriteľ poskytuje dlžníkovi v podstate dve výhody, keď prvou je možnosť dlžníka použiť cudzí kapitál často väčšieho objemu v porovnaní s jeho aktuálnymi vlastnými finančnými možnosťami a druhou je možnosť vrátiť požičaný kapitál až po uplynutí určitej doby, počas ktorej veriteľ nie je oprávnený kapitál požadovať späť. Pokiaľ ide o zosplatnenie, ako už bolo uvedené, ide o dôsledok protiprávneho správania sa dlžníka, teda reakciu veriteľa na neplatenie splátok istiny spolu s úrokmi. Formálne zosplatnením dochádza k posunu splatnosti pohľadávky. Týmto spôsobom dlžník stráca vyššie uvedené výhody, predovšetkým vrátiť požičané peňažné prostriedky v splátkach. Z hľadiska výhodnosti alebo nevýhodnosti postavenia spotrebiteľa ako aj postavenia veriteľa sa žiada doplniť, že veriteľ poskytuje peňažné prostriedky s určitým obchodným zámerom a obchodnou politikou, kedy na základe aj ponuky a dopytu poskytuje peňažné prostriedky s predpokladom čo najvyššieho zisku, z tohto dôvodu poskytuje úver s dobou návratnosti v určitej lehote, pričom ako odplatu dojednáva úroky v určitej výške. Výška týchto úrokov súvisí s tým, za akých okolností podmienok je veriteľ ochotný peňažné prostriedky požičať, resp. stratiť dispozíciu s nimi aj za rizika, či ich predpokladaná ziskovosť bude v zmysle obchodnej politiky veriteľa. Veriteľ v takomto prípade získava väčší objem peňazí, ktoré aktuálne môže použiť s tým, že predpokladá, že v určitom časovom horizonte tieto bude schopný vrátiť. Pokiaľ nastane situácia, že dlžník peňažné prostriedky nie je schopný vrátiť, teda plniť v súlade so svojím záväzkom, veriteľ nemusí pristúpiť k zosplatneniu úveru, pričom nezanikne ani nárok veriteľa počas tohto obdobia na úrok ako odplatu (v takomto prípade nevzniká nárok na úroky z omeškania z celej sumy).

21. Žalobca ďalej nesúhlasil ani so zamietnutím žaloby v časti uplatneného nároku na zaplatenie úroku z omeškania zo zmluvného úroku z úveru.

22. Podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

23. Čo sa týka námietky žalobcu o nepriznaní úroku z omeškania z úroku z úveru ku dňu zosplatnenia, odvolací súd je názoru, že nie je možné priznať príslušenstvo z príslušenstva, keďže úroky, úroky z omeškania a poplatok z omeškania sú podľa ustanovenia § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka príslušenstvom pohľadávky, teda príslušenstvom istiny. Je totiž nevyhnutné rozdeľovať medzi hlavným peňažným záväzkovým vzťahom a vedľajším záväzkovým vzťahom. Kým hlavným záväzkovým vzťahom je kauza, ktorá smeruje priamo k zaplateniu určitej čiastky peňazí, vedľajším je vzťah úrokový, ktorý je vzťahom akcesorickým. Zánikom hlavného záväzku zaniká aj akcesorický záväzok úrokový a pretrváva iba povinnosť zaplatiť už nárokovateľné úroky. Tým, že dlžník včas nezaplatí úroky z istiny, sa dlžník dostáva do omeškania s plnením príslušenstva, nie do omeškania s plnením vlastného dlhu. Právo požadovať od dlžníka príslušenstvo z príslušenstva potom veriteľ nemá preto, že ani Občiansky ani Obchodný zákonník mu túto možnosť nepriznávajú. Ani jeden z uvedených kódexov neumožňuje priznať majetkovú sankciu pre prípad omeškania sa s plnením príslušenstva pohľadávky. Nárok na príslušenstvo z príslušenstva neplynie ani z dikcie ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (obdobne rozhodnutie Veľkého senátu Najvyššieho súdu Českej republiky v rozsudku sp. zn. 35Obo 101/2002 z 24.3.2004). Úroky z omeškania totiž nie sú súčasťou pohľadávky. Z toho potom i Najvyšší súd Slovenskej republiky vyvodil záver, že oneskoreným zaplatením úrokov nevzniká právo na ďalšie úroky z omeškania (§ 369 ods. 1 Obchodného zákonníka) (R 70/1995). Podľa judikatúry Občiansky ani Obchodný zákonník neumožňujú veriteľovi požadovať od dlžníka príslušenstvo (úroky z omeškania) pre prípad omeškania s platením príslušenstva pohľadávky (Rc 5/2006).

24. Odvolací súd sa preto stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby v časti o zaplatenie úroku po zosplatnení úveru a v časti úroku z omeškania z úroku.

25. K odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad. Súd prvej inštancie správne právne vec v zamietajúcom

výroku v napadnutej časti posúdil. Zo žiadneho ustanovenia všeobecne záväzných predpisov nevyplýva totiž pravidlo, podľa ktorého má dlžník v spotrebiteľskom vzťahu povinnosť platiť cenu služby v podobe úrokov aj za obdobie po splatnosti pohľadávky a povinnosť platiť úrok z omeškania pre prípad omeškania s platením úroku. Neprávne právne posúdenie zamietnutých nárokov na zaplatenie príslušenstva namietané žalobcom je neopodstatnené. Súd prvej inštancie v danom prípade v napadnutej časti zamietajúceho výroku rozsudku súdu prvej inštancie vec správne právne posúdil. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že tento odvolací dôvod nie je naplnený.

26. Odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku je naplnený vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci strane realizáciu jej práv, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé, pričom konkrétne pochybenie súdu musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

27. Pokiaľ ide o námietku žalobcu, že súd prvej inštancie neuviedol dôvody pre zamietnutie úroku z omeškania zo sumy 391,93 eur, dôvody neopodstatnenosti tejto požiadavky doplnil odvolací súd. Podľa názoru odvolacieho súdu však postupom súdu prvej inštancie nedošlo k závažnému porušeniu procesných práv žalobcu, pretože odvolací súd vecné dôvody doplnil, ku konaniu treba pristupovať ako k celku.

28. Vo vzťahu k výroku III. o nároku na náhradu trov konania žalobca v odvolaní neuviedol žiadne zdôvodnenie. Nakoľko odvolací súd považuje preskúmaný rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku za vecne správny, keď žalobca žiadnym relevantným spôsobom správnosť výroku o nároku na náhradu trov konania v rozsudku súdu prvej inštancie vychádzajúceho z tzv. zásady úspechu nespochybnil (v prípade ktorého ani odvolací súd nezistil žiadne zjavné dôvody jeho nesprávnosti), nie je jeho odvolanie opodstatnené.

29. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku II. a v napadnutom výroku III. o nároku na náhradu trov konania podľa ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

30. Žalovaní 1/ a 2/ majú voči žalobcovi podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku a § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, vzhľadom na to, že žalovaní boli v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešní. Z dôvodu, že žalovaní ale preukázateľne a účelne nevynechali žiadne výdavky v súvislosti s týmto odvolacím konaním, ako to predpokladá § 251 Civilného sporového poriadku, odvolací súd im náhradu trov odvolacieho konania nepriznal s poukazom na čl. 4 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

31. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).